

**EGHILETUL – ELEMENT DE UNIFORMĂ PREZENT ÎN
COLECȚIA DE UNIFORME ȘI ACCESORII DE UNIFORME A
MUZEULUI NAȚIONAL AL MARINEI ROMÂNE**

Dr. Silvia IONIȚĂ*

Eghiletul este un element al uniforme, purtat de obicei pe partea dreaptă a pieptului, compus din mai multe șnururi (șireturi) din lână, împletite, prinse de primul și al doilea nasture de sus al vestonului, și trecute pe sub braț și epolet; nu indicau gradul militar, ci o anumită armă (jandarmi, grăniceri, unități de gardă), sau specializare (ofițerii de stat major).¹

Istoria eghileților este una mai complexă, chiar dacă este mai cunoscută și mai pe larg abordată de specialiști, decât a altor accesorii de uniforme, iar tradiția lor continuă și în prezent. Introducerea lor ca accesorii pentru uniforme cunoaște mai multe variante. Una dintre aceste variante menționează că, pe plan mondial, eghileții au apărut ca o transformare a unui creion, sau chiar două legate de un șnur. *„Explicația este la fel de simplă ca această sorginte. Prin secolele XVII – XVIII când arta militară se dezvoltă spre direcții mai cunoscute nouă astăzi, se dezvoltă statul major al comandanților armatelor sau corpurilor de trupă aflate în conflict. Ei bine, aceștiofițeri stat-majoriști, aveau nevoie să transcrie cu rapiditate ordinele dictate de comandantul general și apoi să le aducă la cunoștința comandanților din subordine. Pentru a motiva această rapiditate, aceștiofițeri, aveau legat de epolet, umăr sau gât un șnur la capatul căruia se afla un creion. Dacă necesitățile de transmitere a ordinelor erau mai complexe, atunci se puneau două creioane, de cele mai multe ori, unul roșu iar celălalt albastru.*

*În ceea ce privește cazul românesc eghileții apar prima oară purtați tot de generali și de ofițerii de stat-major, atât cei ce erau membri ai statului major domnesc sau **Ștabul Domnesc** așa cum era denumit în epocă cât și de cei ai **Ștabului Oștirii**. Iar dacă unitățile moderne apar la 1830, atunci și acest corp apare la 1834, purtând însemnele brodate proprii șieghileții.”*²

O altă variantă care prezintă povestea de început a eghileților amintește că aceștia au o tradiție de peste două sute de ani și că sunt

*Muzeograf, Muzeul Național al Marinei Române, Constanța.

¹ Nicolae Adrian Alexe, *Jandarmii și milițienii de la sate*, Editura „Astra Museum”, Sibiu, 2014, p. 5.

² Emil Boboescu, O scurtă discuție despre eghileți, <https://www.resboiu.ro/o-scurta-discutie-despre-eghileti/>, accesat la 6 aprilie 2025.

componente aproape nelipsite de la ținutele de ceremonie. În ce privește adăugarea lor ca accesorii la uniforme armatei, se pare că un rol decisiv l-a avut Napoleon Bonaparte, care „văzând că mareșalii și generalii din consiliul său de război nu-și notează cele discutate și probabil că nici nu-i bănuia de memorie excepțională le-a ordonat acestora să vină la discuții cu un creion și un carnețel pe care să-și noteze cele discutate. A fost o oarecare derută deoarece uniforme de atunci erau și așa destul de încărcate, iar obiectele odonate nu-și găseau locul adecvat fără să strice ansamblul impresionant al uniformei. Doar că iubitele sau soțiile generalilor au găsit o soluție și au imaginat câteva fireturi aurite prinse de umăr, iar la capătul acestora era atașat creionul, pus și acesta într-un toc metalic de culoare aurie. Acesta este istoricul eghileților cei care și acum amintesc prin formă și culoare de utilitatea lor pierdută în prezent, dar rămasă ca element decorativ al ținutei de paradă.”³

Eghileții pot fi simpli sau dubli, însă indiferent de tipul lor, de materialul din care sunt realizați, de culoarea lor, eireușesc întotdeauna să impresioneze prin modul în care înfrumusețează și împodobesc uniformă la care sunt atașați, dar și prin „tehnica” lor de prindere la uniformă.

Eghiletul simplu este purtat de cătresubofițeri, maiștrimitari, soldați și gradăți profesioniști, este format dintr-o singură viță împletită și are la un capăt un nod cu un cui de eghilet, iar la celălalt capăt are o treflă formată din capătul neîmpletit al șnurului.

El se poartă prins de umărul drept, capetele împletite ale șnurului fiind prinse sub epolet. Trefla este lăsată în spate, iar cuiul atârna în față de sub umăr.⁴

Eghiletul dublu este purtat deofițeri, dar și de muzicile militare și jandarmi, care poartă cu toții eghileți dubli. Acesta este compus din două vițe împletite din șnur gros, ce la capăt au un nod și un cui de eghilet. Pe lângă fiecare viță împletită, de-o parte și de alta, se mai află câte un șnur neîmpletit.

Acest eghilet se poartă pe partea dreaptă a pieptului vestonului, cusătura celor două vițe prinsă sub capătul dinspre umăr al epoletului drept cu un nasture, o viță vine pe sub umăr iar cealaltă prin fața pieptului, iar amândouă se prind sub partea inferioară a reverului de nasturi cusuți special.⁵

³ Mihai BatogBujeniță, *Uniformamilitară, tradițieșisimbolism*, <https://www.art-emis.ro/jurnalistica/uniforma-militara-traditie-si-simbolism>, accesat la 6 aprilie 2025.

⁴ Emil Boboescu, *art. cit.*

⁵ *Ibidem.*

În perioada 1830 – 1859, purtarea eghileților este menționată la mai multe arme și grade: „Generalii purtau eghilet alcătuit din șnur gros, împletit din fir auriu, terminat cu ciucure masiv alungit. Acesta înconjura gulerul și cădea liber pe partea dreaptă, peste centiron.”⁶

„La ofițerii aghiotanți - al căror corp a fost format de Alexandru Ghica și legiferat în 1839, *apar pentru prima dată eghileții dubli care intră astfel în tradiția uniformelor românești*. Eghileții sunt alcătuiți din două șnururi duble - dintre care unul mai scurt -, împletite până la jumătate și terminate cu un appendice metalic, numit cui sau creion. Eghileții se poartă pe umărul drept, atașându-se pe partea dinapoi a tunicii, sub epolet, de unde șnururile se despart, cel scurt trecând direct de sub epolet în față, căzând pe pieptul drept, înscriind o curbă și fixându-se de primul nasture al tunicii. Cel de al doilea șnur cade pe spatele tunicii, trece pe sub subsuoara dreaptă, traversează pieptul drept pe sub primul șnur, înscriind și el o curbă și urcă pentru a se fixa de cel de al doilea nasture al tunicii. Eghileții simbolizează o veche tradiție întâlnită pe câmpul de luptă la ofițerul călare care primea ordinele scrise de la comandant. Pentru a putea fi operativ la solicitările repetate, avea asupra lui un creion legat de capătul unei sfori prinsă pe după gât sau pe după umăr, pentru a nu-l pierde. În amintirea acestei situații de pe câmpul de luptă, s-au creat eghileții care reprezintă simbolic, pentru păstrarea tradiției, însemnul ofițerilor-aghiotanți, extins apoi și la ofițerii de stat major, la început nediferențiindu-se, cum observăm în această epocă, mai târziu rămânând dubli doar la aghiotanți.”⁷

În anii care au urmat, la diferite arme, eghileții erau în special din fir auriu, argintiu sau alb. În anul 1864 la jandarmii pedestri, eghileții erau din lână albă, după modelul celor de stat major, prinși în față de primul și al doilea nasture al tunicii, (...) în timp ce în ținuta ofițerilor eghileții erau din fir argintiu și nasturi din metal alb, cu grenadă.⁸

În 1869, epoletii și eghileții jandarmilor călări își schimbă culoarea în alb. Din 1870, în marea ținută pentru baluri, se purtau eghileți din lână galbenă pe umărul stâng, pentru prima dată apărând așa la armata română, numai pentru detașamente de gardă, dar pentru o scurtă perioadă de timp.⁹

Din 1871, la medicii și farmaciștii militari, dar și la intențența militară, eghileții se suprimă.¹⁰

⁶ Cristian M. Vlădescu, *Uniformele armatei române, de la începutul secolului al XIX-lea și până la Victoria din 1945*, Editura Meridiane, București 1977, p. 11.

⁷ *Ibidem*, pp. 19 – 20.

⁸ *Ibidem*, p. 44.

⁹ *Ibidem*, p. 65.

¹⁰ *Ibidem*, pp. 67 – 68.

În 1873 la jandarmii pedestri, eghileții, erau din lână subțire albă și aveau găitane rotunde. Ei se purtau pe partea dreaptă și erau prevăzuți cu cuie de alamă.

La ofițeri, eghileții erau de două feluri: din fir argintiu, pentru marea ținută și din mătase, pentru celelalte ținute, și formau o placă în formă de treflă aplicată pe postav roșu, pe umărul drept, în locul epoleților-trefle.¹¹

Din 1876 jandarmii pedestri încep să poarte eghileți la ținuta zilnică.¹²

Din 1877, ofițerii adjutanți de pe lângă comandanții diviziilor militare teritoriale vor purta eghileți din fir argintiu, ca și adjutantul ministrului de război.¹³

În 1880 se ordonă ca eghileții să fie purtați obligatoriu de către ofițerii din statul major și de către aghiotanți numai la ținuta de serviciu și în situațiile unde se reclamă o ținută de gală. Pentru ținuta mică, eghileții se suprimă. În 1883, pentru ofițerii brevetati de stat major, în serviciu de stat major, eghileții sunt înlocuiți cu o furajeră.

Aghiotanții domnești aveau eghileți din fir auriu pentru marea ținută și din mătase galbenă pentru ținuta zilnică, cum aveau și jandarmii călări, cu deosebirea că, pentru eghileții de toată ziua, pe placă era așezat cifrul domnesc.¹⁴

La data de 5 februarie 1885 s-a dat Înalțul Decret cu nr 274, pentru reglementarea portului eghileților.¹⁵

După anul 1912 uniforme românești sunt adaptate războiului modern. Ofițerii din toate armele poartă eghileți din fir auriu. Eghileți aurii poartă și aghiotanții, în timp ce jandarmii pedestri și intendanții poartă eghileți din fir argintiu.¹⁶

Grănicerii poartă eghileți din mătase verde, terminați cu ciucuri din fir auriu în loc de creioane, strânși în inele de fir auriu.¹⁷

Începând cu 1917, eghileții vor fi purtați numai de aghiotanți, adjutanții ministrului și ofițerii de stat major, după modele stabilite.¹⁸

¹¹*Ibidem*, pp. 82 – 83.

¹²*Ibidem*, p. 84.

¹³*Ibidem*, p. 95.

¹⁴*Ibidem*, pp. 94 – 95.

¹⁵*Uniformele Armatei României*, București, Editura Centrului tehnic-editorial al armatei, 2014, p. 394.

¹⁶Cristian M. Vlădescu, *op. cit.*, p. 114.

¹⁷*Ibidem*, p. 117.

¹⁸*Ibidem*, p. 121.

Din 1925 se reintroduc eghileții la Regimentul de escortă, ca ai aghiotanților, dar înspicați cu mătase neagră.¹⁹

În anul 1921 se schimbă uniforma marinarilor. Eghileții din fir auriu sunt purtați de aghiotanți, iar cei din fir argintiu, deofițerii de ordonanță ai amiralilor. Aghiotantii comendurilor de piață poartă eghileți cu găitanele duble, împletite din fir auriu, iar cele simple, din fir argintiu. Șeful de stat major al marinei, al escadrei sau diviziunilor navale șiofițerii de state majore ale acestor servicii poartă eghileți simpli, din fir auriu, cu găitane împletite. Eghileții se poartă la toate ținutele, iar la tunica de vară pot fi din lână galbenă sau albă.²⁰

În 1927 se introduce și pentru subofițerii pieții eghiletul din fir auriu și argintiu. Se reintroduc de asemenea eghileții pentru ofițerii regimentului de escortă.²¹

În 1930 se revine la fondul traditional al uniformelor de ceremonie. Eghileții rămân după modelul vechi, din fir auriu, argintiu sau din mătase galbenă și albă, după ținute, și sunt purtați ca înainte: de aghiotanți, din fir auriu; de adjutanți ai ministrului și ai generalilor, de la comandanți de corp în sus, din fir argintiu; ofițerii de la comenduirea pieței aveau eghilețiamestecați, din fir auriu și argintiu. Ofițerii de stat major poartă eghileți simpli, neîmplețiți, din fir auriu, iar cei de intendență, din fir argintiu. Eghileții de jandarmi și grăniceri sunt din găitan rotund, simplu, de mătase albă, respectiv, verde-deschis.²²

În Monitorul Oficial din 5 decembrie 1930 este publicat Regulamentul asupra descrierii uniformelor la: ofiterii de Stat-Major Regal, Regimentul de Garda Mihai Viteazul, Regimentul de Escorta Regală, Regimental de Artilerie de Garda, garda Palatului. La articolul 28 sunt descriși, în amănunt eghileții: „Eghiletii sunt formați din găitan de aur rotund sau de mătase, găitanul în diametru de 4 mm.

Ei se compun din două ramuri, formate fiecare din cate un găitan îndoit, între care se așează un găitan împletit în formă de coadă cu trei vițe. Capetele găitanelor celor 2 ramuri sunt cusute alăturat, într'oîmbrăcămintă de postav, pe o lungime de 70 - 90 mm, care e prevăzut cu 2 găuri, destinate a prinde eghileții pe umăr sub căptușeala tunicii, pe care se găsesc cusuți 2 nasturi. Găitanul îndoit a uneia din ramuri are o lungime de 1.400 - 1.420 mm, iar celălalt de 1.000 - 1.100 mm. Găitanele împletite sub forma de coadă se termină printr'un cap de găitan simplu, care trece de găitanul îndoit

¹⁹*Ibidem*, p. 124.

²⁰*Ibidem*, pp. 126 – 127.

²¹*Ibidem*, p. 129.

²²*Ibidem*, p. 140.

și face un nod dublu în mărime de 20 mm la o depărtare 100 mm de împletitură. Ele se prelungesc sub nod de 120 mm și se termină cu un cui aurit lung de 80 mm cu vârful la partea de jos, iar la partea de sus cuiul e prevăzut cu un inel în formă de coroană având pe corpul lui arabescuri în relief. Găitanele îndoit se prind de cele simple printr'un ochiu de fir răsucit. Eghileții se așează pe umărul drept, petrecându-se capătul găitanelor într'une într'odeschizătură făcută în cusătură mănecii, pentru a prinde în cei 2 nasturi cusuți pe căptușeala umărului.

Ramurile se prind: cea mai scurtă, de nasturele al 2-lea al tunicii, iar cea mai lungă, de nasturele de sus, petrecându-se pe sub brațul drept, încrucișându-se pe piept cu ramura scurtă, pe deasupra căreia trece pentru a o fixa de piept. Capetele găitanelor de care sunt prime culele atârână libere în jos. Eghileții regimentului de gardă Mihai-Viteazul sunt de culoare galbenă (lămâie) presărați cu fir albastru de mătase. Cei ai escortei regale identici, însă presărați cu fir negru de mătase. Cei ai regimentului de artilerie de gardă, la fel, presărați cu fire de mătase negre și roșii.

Cei ai gărzi Palatului albi, presărați cu fir albastru. Adjutanții regali numai galbeni.²³

Informații prețioase despre eghileți aflăm și din Monitorul Oficial din 11 decembrie 1930, unde este publicat „Regulamentul asupra descrierii uniformelor și ținutelor ofițerilor din armata terestră.”, care în Capitolul IV, Podoabe și atribuții, art. 36, cuprinde o prezentare amănunțită a eghileților.

„Eghileții – Sunt formați din găetan rotund din aur, argint sau mătase, în diametru de 4 – 5 mm. Ei se compun din două ramuri, formate fiecare din câte un găetan îndoit, între care se așează un găetan împletit în formă de coadă cu trei vițe. Capetele găetanelor celor două ramuri sunt cusute alăturat într'o îmbrăcăminte de postav, pe o lungime de 70 – 90 mm, prevăzută cu două găuri destinate a prinde eghileții pe umăr sub căptușeala tunicii, cu ajutorul a 2 nasturi.

Găetanul îndoit al uneia din ramuri are o lungime de 1.400 – 1.420 mm, iar a celeilalte de 1.000 – 1.100 mm.

Găetanele împletite în formă de coadă se termină printr'un cap de găetan simplu, care trece de găetanul îndoit și face un nod dublu, în mărime de 20 mm la o depărtare de 100 mm de împletitură.

²³Monitorul Oficial nr. 276, din 5 decembrie

1930. <https://www.resurse.net/mo/1930/19301205.pdf> accesat la 24 aprilie 2025.

Ele se prelungesc sub nod de 120 mm și se termină cu un cui aurit, lung de 80 mm cu vârful la partea de jos, la partea de sus cuiul e prevăzut cu un inel în formă de coroană, având pe corpul lui arabescuri în relief.

Găetanele împletite se prind de cele simple printr'un ochi de fir răsucit.

Eghileții se așează pe umărul drept petrecându-se capătul găitanelor întrunit într-o deschizătură făcută în cusătura mânecii cu umărul tunicei, pentru a se prinde în cei doi nasturi cusuți pe căptușeala umărului.

Ramurile se prind: cea mai scurtă de nasturele al doilea al tunicii, iar cea mai lungă de nasturele de sus, petrecându-se pe sub brațul drept, încrucișându-se pe piept cu ramură scurtă, pe deasupra căreia trece pentru a o fixa pe piept.

Capetele găitanelor de cari sunt prinse cuiele atârnă libere în jos.

Eghileții de găetan aurit sau galben de mătase se poartă de către adjutanți Regali; de argint, sau albi de mătase de către ofițerul adjutant al Ministerului Armatei și ofițerii adjutanți ai generalilor de la comandant de corp de armată în sus.

Ofițerii de la comenduirile de piață poartă eghileții formați din găitan de aur și argint anume: găetane împletite în formă de coadă, cu trei vițe de fir de aur, iar cele simple din fir de argint.

Absolvenții școalei superioare de război, calificați pentru serviciul de stat major, conform legii de stat-major și cât timp sunt în serviciul de stat-major, poartă eghileții simplii de găitan de aur, formați ca cei de mai sus însă fără partea împletită ce se găsește la ceilalți eghileți și cari este înlocuită tot printr'un găitan de fir de aur simplu ca și celelalte două.

Grosimea găitanelor acestor eghileți va fi de 6 mm.

Două inele mobile de fir împletit alunecă peste cele două ramuri cari formează eghileții.

Unul din inele cuprinde găitanul de sus și de la mijloc al fiecărei ramuri, iar celelalte inele cuprind găitanul de la mijloc și cele de jos.

Eghileții de grăniceri și jandarmi sunt de găitan rotund de mătase. De culoare verde deschis pentru grăniceri și alb pentru jandarmi, în diametru de 6 mm.

Ei se compun din trei ramuri formate fiecare din câte un găitan de mătase îndoit în două, două din ramuri mai lungi au la mijloc un alt găitan, care trece de îndoitura celui alt și face un nod triplu în mărime de 25 mm, la o depărtare de 100 mm de îndoitură. Eghileții se prelungesc sub nod 1.200 mm și se termină printr'un cui de alamă cu arabescuri, lung de 80 mm cu vârful în jos, iar la partea de sus se termină cu un inel mobil cu arabescuri, care acoperă locul unde se prinde găitanul de fir.

Acest găitan se prinde de cel îndoit printr'unochiu de mătase răsucit.

Două inele mobile de mătase împletită alunecă pe fiecare din cele două ramuri lungi, cari formează eghileții, unul din ele cuprinde găitanul de mai sus și de la mijloc al fiecărei ramuri, iar celălalt cuprinde găitanul dela mijloc cu cel de jos.

Capetele găitanelor celor trei ramuri sunt cusute alăturat într'o îmbrăcămintă de postav, pe o lungime de 70 – 90 mm prevăzută cu două găuri destinate a prinde eghileții de umăr, sub căptușeala tunicii, cu ajutorul a doi nasturi.

Găitanul îndoit al ramurii scurte are o lungime totală de 50 – 60 cm, după conformația pieptului, găitanul îndoit al ramurii mijlocii, are lungimea totală de 120 cm, iar ramura cea mai lungă are lungimea de 140 cm.²⁴

Din 1938, personalul de pe nava „Luceafărul”, devenită de gardă, va purta eghileți din fir auriu sau mătase galbenă, înspicați cu mătase bleumarin.²⁵

Din anul 1941 se revine asupra semnelor distinctive ale gradelor și asupra emblemelor, care vor fi pentru toată armata din fir auriu, numai eghileții și fulgerele de la statul major vor fi galbene pentru toți ofițerii și albe pentru ofițerii intendenți.²⁶

În timpul celui de Al Doilea Război Mondial eghileții au fost păstrați în principiu, chiar dacă ținutele de ceremonie fastuoase fuseseră oficial desființate. Mulți dintre membrii acestor unități preferau să îi poarte la ținutele de campanie, atunci când se aflau în spatele frontului. Cel mai bun exemplu ce poate fi dat este acela al Batalionului de Gardă Regală care, în serviciul de la palat din timpul războiului purta eghileții albi specifici, dar la ținuta de campanie purtată de restul armatei.

În perioada regimului comunist până în anii 1970, eghileții au fost desființați. A existat un proiect de reintroducere a unora în anii 1957 – 1959 dar acesta nu a trecut, la momentul respectiv. Doar în anul 1948 fuseseră păstrațieghileții pentru stat-majoriștișiintendenți dar și pentru miliția de circulație în 1949, deoarece în 1950, toți dispar pentru mai bine de 20 ani.²⁷

Din 1972 „la uniformă de ceremonie generalii și ofițerii absolvenți ai Academiei Militare puteau purta eghileți dubli, așa cum purtau înainte de 1948 ofițerii brevețați de stat-major, iar ceilalți ofițeri purtau eghileți simpli

²⁴ „Monitorul Oficial” nr. 281, 11 Decembrie 1930, p. 10346.

²⁵ Cristian M. Vlădescu, *op. cit.*, p. 163.

²⁶ *Ibidem*, p. 167.

²⁷ Emil Boboescu, *art. cit.*

(adaptare nefericită la ținuta de ceremonie a „furajerei” din perioada interbelică).”²⁸După revoluția din 1989 eghileții au fost reintroduși la uniformele armatei române, numeroasele fotografii realizate cu ocazia organizării unor evenimente sau la sărbătorirea zilei naționale, la diferite arme și ținute, demonstrând acest fapt.

Muzeul Național al Marinei Române are în patrimoniu mai mulți eghileți, aceștia îmbogățind într-un mod fericit tipurile de accesorii regăsite în colecția de Uniforme și accesorii de uniforme. În rândurile care urmează vom face prezentarea acestora.

1.Nr inv. 2881 – Eghileți pentru ofițer de stat major

Eghileții sunt confecționați din fir de mătase galben care se intercalează sub forma unei spirale cu fir albastru și se constituie dintr-un șnur împletit dublat parțial de două șnururi simple și având la capete șnur simplu terminat prin cuie din metal galben cu încrustații.

Material:Mătase, metal.

L=2,4 m

Stare conservare : Bună.

Model 1921

Marca: Românească

2. Nr inv. 3311 – Eghileți dubli din fir aurit

Marca Românească

Md 1921

²⁸ *Uniformele Armatei României*, p. 213.

Descriere: Eghileții sunt de formă rotundă confecționați din fir canetil și formați în partea din mijloc din trei fragmente de câte trei șnururi. Pe porțiunea formată dintr-un singur șnur, acesta este înnodat la mijloc. La unul din capete se află un cui metalic cu încreștături.

Material: Canetil, metal; Lungime: 1,97 m; Diametru 8mm

Achiziționat de la Elena Săvulescu

A aparținut Comandorului Săvulescu Eugen

Stare: Satisfăcătoare. Acest tip de eghilet a fost introdus în ținuta ofițerilor de marină în 1921. (Sursa Monitorul Oficial nr. 73 din 6 iulie 1921).

3. Nr inv. 3373 – Eghileți dubli din fir galben

Au aparținut contraamiralului Nicolae Negrescu

Donator Alice Gheorghiu

Autor: Atelierul de confecții militare din Paris

Datare 1898 Lungime 272 cm

Frecvență: unicat

Material Fir auriu, metal comun.

Descriere: Eghileții sunt formați din șnur împletit din fir auriu având capetele terminate cu șnur simplu înnodat în porțiunea din mijloc și având extremitățile prinse în niște vârfuri metalice alungite pe care sunt lucrate ancore și cununi de frunze. Semnificație: Au semnificație istorică și

documentară. Reprezintă accesorii vestimentare din ținuta ofițerilor de marină la sfârșitul sec. al XIX -lea.

4. Nr inv. 3471 – Eghileți

Marca Românească; Model: 1930

Descriere: Eghileții sunt confecționați din șnur galben rotund din fir de mătase și se compun dintr-un șnur lung pe care sunt prinse alte două pe cea mai mare parte fixate câte două prin noduri. La terminație șnurul are câte un cui din metal lung de 70 mm. Material Mătase și metal; Lungimea 180 cm; Donați de Cosmeanu Claudia; Au aparținut cpt. Rg. 1 Costăchescu Constantin

Acest tip de eghileți au făcut parte din ținuta marinarilor în perioada 1930 – 1948 .Sursa Monitorul Oficial nr 213 din 23 septembrie 1930, p. 7918 – 7931.

5. Nr inv. 7896 – Eghileți simpli

Date: 1973; Donator: General brigadă (r) Valeriu Dumitrescu

Lungime: 116 cm; Lățime 3 cm; Material: Șnur de mătase, metal;

Frecvență: unicat

Descriere: Eghileții sunt confecționați din șnur galben rotund și se compun dintr-o ramură împletită încadrată de un rând de șnur simplu. Ramura împletită continuă cu un șnur prevăzut cu nod dublu și terminat cu un cui galben, inoxidabil. Semnificația istorică: Eghileții au fost reintroduși în ținuta de ceremonie a amiralilor și ofițerilor absolvenți ai Academiei Militare în 1973. Bibliografie: Buletin administrativ al M. Ap. N. nr 8/1973 pp. 13 – 20.

AGLET – UNIFORM ELEMENT IN THE UNIFORM COLLECTION OF THE ROMANIAN NAVAL MUSEUM -abstract-

Key words: aglet, Romanian National Naval Museum, uniforms, accessories, lanyard

The aglet is a uniform accessory, usually worn on the right side of the chest piece, composed of many woolen cords, fastened from the first and second button of the jacket and through the arm and epaulet. They did not denote military ranks, but a certain service (Gendarmerie, Border Guards, Guards etc.) or specialization like Staff officers. The Romanian National Naval Museum has a rich collection which complete the uniform section. In

this paper we aim to present and promote this interesting part of the uniform and do a brief history of it.